

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2019. március 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A költségvetési csalás bűntette miatt I.rendű vádlott neve és társa ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2018. április 23. napján kihirdetett 5.B.64/2015/40. számú ítéletét I.rendű vádlott neve I.r. és II.rendű vádlott neve II.r. vádlott vonatkozásában *helybenhagyja* azzal, hogy I.rendű vádlott neve I.r. vádlott anyja neve helyesen I.rendű vádlott anyja neve, személyazonosító igazolványának száma ..., II.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék a 2018. április 23. napján kihirdetett 5.B.64/2015/40. számú ítéletével I.r. vádlott bűnösségét megállapította költségvetési csalás bűntettében a Btk. 396.§ (1) bekezdés a/ pont és az (5) bekezdés b/ pont szerint, melyért 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre és 5 évi, a gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette.

II.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntettében mondta ki bűnösnek a Btk. 396.§ (1) bekezdés a/ pont és (5) bekezdés b/ pont szerint. Ezért 2 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 5 évi, a gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a végrehajtás esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére; súlyosítás végett, mindkét vádlott esetében végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása érdekében fellebbezett.

I.r. vádlott és védője, tovább II.r. vádlott védője felmentésért éltek jogorvoslattal.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség** Bf.217/2018/1-4. számú **átiratában** az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte. Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályok betartásával, a szükséges és lehetséges mértékben folytatta le a bizonyítást, amelynek eredményeként törvényes és logikus mérlegeléssel túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségét is teljesítette, amikor a feltárt bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelve logikus magyarázatot adott a tényállás minden megállapítására. Okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményüket is törvényesen minősítette. A tényállás kiegészítését csupán a megszegett adójogi szabályok megjelölésével tartotta szükségesnek. Az ügyész egyetértett az időbeli hatály tekintetében az elbíráláskor érvényesülő Btk. rendelkezéseinek kedvezőbb voltával és alkalmazásával. Rámutatott, hogy a terheltek által megvalósított magatartás nemcsak üzletszerű, hanem egyben bünszövetségben

is elkövetett. A törvényszék által alkalmazott szankciókat az ügyész nem tartotta eltúlzottnak. Az enyhítő szakasz alkalmazása önmagában is arra utal, hogy messzemenően figyelembe vette a terheltek javára szóló enyhítő körülményeket; így különösen a rendkívüli időmúlás tényét. Az ügyész nem támadta a büntetés mértékét és a kedvezmény megadását, de a terheltek vagyoni helyzetére, rendszeres havi jövedelmükre figyelemmel pénzbüntetés bevezetését indítványozta, továbbá a foglalkozástól eltiltás módosítását oly módon, hogy az a gazdálkodó szervezet vezetésére vonatkozzon (BH2015.59.). Rámutatott, hogy vagyoneklobzásnak is helye van az elkövetési értéknek megfelelő pénzösszeg erejéig, vagyis 83.382.902 forintra. Felhívta a figyelmet a rendelkező részben a személyi adatok korrekciójának szükségességére, egyebekben indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú döntést hagyja helyben.

A vádlottak **védője fellebbezése írásbeli indokolásában** kifejtette, hogy elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan a bebizonyítottság hiánya miatt kéri védenői felmentését, mivel a tényállás felderítetlen, iratellenes, továbbá helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaz. Álláspontja az volt, hogy a vádlottak cselekménye alkalmatlan volt a költségvetési csalás elengedhetetlen kellékének; a megtévesztésnek, illetve a tévedésben tartásnak a megvalósításához. Az ítéletben rögzítettekől függetlenül tény, hogy a I.r. vádlott vezette gazdasági társaság bevételeinek engedményezése nem valósított meg sem bevétel elvonást, sem bevétel eltitkolást, mint ahogyan ezt a polgári perben a Fővárosi Ítélet tábla 11.Gf.40.098/2016/5. számú ítélete megállapította. A valóságnak megfelelő bevételi adatokat közölte az adóhatósággal a 1. Kft. a jogszabályban előírtak szerint, akkor nem történt megtévesztő magatartás a vádlottak részéről.

Az adóhatóság megtévesztése, illetve a bevétel elvonása/ eltitkolása akkor lenne megállapítható, ha az I.r. vádlott vezetése alatt álló gazdasági társaság rendes működése során a valóságnak nem megfelelő adatszolgáltatást tett volna bevételei, illetve eszközei vonatkozásában. Ilyen nem történt, tehát a bűncselekmény egyik tényállási eleme hiányzik.

Rámutatott a védő azt ítélet egyes - álláspontja szerint - iratellenes megállapításaira, többek között arra, hogy egyik helyen az került rögzítésre, miszerint a végrehajtás elrendelése nem volt szükséges a bűncselekmény megvalósulásához, máshol meg az szerepel, hogy a vádlottak csalárd módon megakadályozták az inkasszót. Ha a végrehajtás meghiúsítása az elkövetési magatartás, ami a vádlottak terhére van róva, akkor ennek feltétele a folyamatban lévő végrehajtási eljárás, ami jelen ügyben nem volt meg. A.A., a NAV jogtanácsosa ugyanis azt vallotta, hogy a 1. Kft-vel szemben indított végrehajtási eljárásokat több alkalommal is felfüggesztették 30-tól 90 napig terjedő időtartamokra. Az adóhatóság 2012-ben egyenesen 6 hónapos fizetési haladékot engedélyezett I.r. vádlott cégének.

A jogi képviselő azzal is érvelt, hogy a vádlottak cégei között létrejött engedményezés mögött nem húzódott meg olyan szándék, hogy ezzel az adóhatóságot megtévezzék, ami nem is sikerült volna, hiszen az időben benyújtott adóbevallásokban valós adatok szerepeltek és az engedményezés ténye is ismert volt. Ekként nem bizonyított, hogy a vádlottak megállapodása ténylegesen az adóelkerülést szolgálta.

A védő az elkövetési értéket is vitatta, mivel a tényállásban írt utolsó időszakban; 2012. január 1. és április 30. napja között nem volt végrehajtási eljárás a 1. Kft ellen, vagyis az ebben az időszakban elért 17.325.766 forint összegű árbevétel nem lehetett volna hozzáadni a görgetett adótartozáshoz. Egyebekben az adótartozás sem lehet az elkövetés összege, mert abból le kellett volna vonni az önkéntesen megfizetett adót. A minősítést meghatározó vagyoni hátrány mértéke ezért megalapozatlan.

A védő cáfolta az üzletszerűség fennállását, példaként felhozva azon eseti döntéseket (BH2005.165. BH2010.238.), amelyek az egyéni haszonszerzés céljából, több bűncselekmény életvitelszerű elkövetése esetén teszik megállapíthatóvá e további minősítő körülmény megállapítását. Leszögezte, hogy védenőinek semmiféle hasznuk nem származott az ítéletben rögzített cselekményből.

Mindezekre figyelemmel tartotta szükségesnek a vádlottak felmentését, a bűncselekmény elemeinek, illetve a bizonyítottság hiánya okán.

A főügyési átiratra tett **észrevételében** kitért a védő arra, hogy semmilyen ténybeli alapja nincsen az indítványozottak szerint a bünszövevényben való elkövetés megállapításának, mert ilyen bűnös kapcsolatra sem a nyomozó hatóság, sem az ügyészség nem hivatkozott, erre bizonyítás sem volt. Ugyanez volt az álláspontja az üzletszerűség vonatkozásában is.

A vagyoneklobzás irányában tett indítvány elutasítását is kérte, megismételve, hogy az ítéletben rögzített vagyoni hátrány összegét önmagában sem tartja helytállónak. Hivatkozott arra, hogy a vagyoneklobzást legfeljebb a gazdasági társasággal szemben lehetne elrendelni, amennyiben bizonyítást nyert, miszerint a meg nem fizetett adó összegével bűnös módon gazdagodott. Felhívta azonban a BH2013.292. számú eseti döntést, mely szerint amennyiben az adókiesés összegére az adóhatóság a gazdasági társaságot már kötelezte, arra nézve nincsen helye vagyoneklobzásnak. Amúgy sem állt be semmilyen vagyonnövekedés, mivel I.rendű vádlott neve I.r. vádlott a cég működési költségeire fordította a be nem fizetett adó összegét is.

A pénzbüntetés kiszabására tett indítványt is kérte elutasítani, mert álláspontja szerint a vádlottak cselekménye nem volt célzatos, ugyanis a költségvetési csalás törvényi tényállásának nem eleme a jogtalan haszonszerzési célzat. Ezen túlmenően a terheltek nem realizáltak semmilyen személyes hasznot az adó meg nem fizetéséből.

Továbbra is kérte a vádlottak felmentését.

II.r. vádlott önállóan benyújtott **észrevételében** csatlakozott a védője érveléséhez. Sérelmezte továbbá az ítélet azon megállapítását, miszerint a jelen ügyben feltártakhoz hasonló módszerrel, csalárd szándékkal juttatta a jogelőd társaságokat olyan helyzetbe, mely következtében adófizetési kötelezettségüket nem, vagy csak részlegesen tudták teljesíteni. Ennek cáfolatára 2003-ig visszamenően áttekintést adott ügyvezetői tevékenységéről a **2. Kft-nél**, majd a **3. Kft-nél**, vagyis a **1. Kft-t** megelőző társaságokra nézve.

Kitért arra is, hogy az adóhatóság eljárása, később a nyomozás azért húzódott ilyen hosszú ideig, mert nem tudták bizonyítani a feltételezett bűnös szándékot, miszerint a **4. Kft.** és a **1. Kft.** közötti megállapodások az adóelkerülést szolgálták. Már a polgári peres eljárásban is kudarcot vallott a NAV, ahol az összecszerűséget sem sikerült tisztáznia. Az ott bevont adószakértő véleménye nem képezte a bizonyítás részét a büntető eljárásban, új szakértő nem került kirendelésre, a törvényszék meg láthatóan nem értett az adófolyószámla értelmezéséhez, az adózás rendjéhez, illetőleg az adó végrehajtási eljárás miben létéhez, ezért pusztán jogkérdésként kezelte a vádlottak cselekvőségének meghatározását.

A II.r. vádlott azzal érvelt, hogy az adóhatóság a **1. Kft-vel** szemben 2010. január 20. napján megszüntette a végrehajtási eljárást, mert a 2009-ben felhalmozódott adóhiányt megfizették. A NAV 2010. március 22. napján nemlegességre vonatkozó nyilatkozatot adott ki, sőt túlfizetést mutatott ki az adófolyószámlán kb. 540 ezer forint értékben. A cég 2010-ben és 2011-ben is részletfizetési kedvezményt kapott. Ilyen módon a **1. Kft.** a fenyegető fizetéseképtelenségtől mentesült, tehát nem volt szükség „turpis” szándékra, amivel az adóbehajtást elkerülheti.

II.r. vádlott rámutatott, hogy a 2010-es évben az I.r. vádlott által vezetett gazdasági társaság veszteséges volt, amely jóval meghaladta a be nem fizetett adó összegét, tehát engedményezés nélkül sem tudott volna eleget tenni a kötelezettségének. Ugyanez mondható el a 2011-es gazdasági év eredményéről is.

Kifogásolta a 2012-es év vonatkozásában terhükre rótt 17.326 ezer forintos elkövetési értéket, mert ekkor a felszámolási eljárás szünetelése folytán a végrehajtás is szünetelt, az utolsó inkasszó ezt az időszakot megelőzően került benyújtásra, tehát semmi ráhatásuk nem volt a végrehajtás akadályozására a fizetési haladék okán.

Mindezekre figyelemmel kérte felmentését, vagy az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

A másodfokú **nyilvános ülésen** megjelent **ügyész** az átiratában foglaltakat fenntartotta. Továbbra is megalapozottnak tartotta a tényállást, amelyben csak a megsértett adónemeket és adójogszabályokat kérte feltüntetni. Rámutatott, hogy a vádlottak ugyan tagadták a bűnösségüket, mi szerint nem titkoltak el semmit az adóhatóság elől; sem az árbevételt, sem kölcsönszerződéseket, sem az engedményezést. A vád tárgyává tett elkövetési magatartás nem is ez volt, hanem eleve az adóbeszedés fondorlatos megakadályozása volt a céljuk. Nem beszélhetnek a terheltek jogban való tévedésről, mert I.rendű vádlott neve I.r. vádlott korábban is tag volt olyan társaságban, amelyik 146 milliós adótartozás miatt került felszámolás alá (3. Kft.), a perbeli cégnél 116 milliós összeget halmozott fel, később a 5. Kft-nél is egy év alatt 4 millió forintba rúgott az adótartozás.

Az időbeli hatály körében megjegyezte, hogy az általa indítványozott pénzbüntetés egy napi tétel összegének tekintetében is kedvezőbb az alkalmazott elbíráláskor hatályos Btk., nemcsak a feltételes szabadságra bocsátás szempontjából.

A bünszövetség megállapíthatósága mellett érvelt azzal, hogy a folytatólágosság, valamint a cselekmények törvényi egysége sem zárja ki ezt a magasabb fokú szervezettséget két elkövető esetén, akik egyszer állapodnak meg az elkövetés módjában, majd azt folyamatosan megvalósítják. Ennek megfelelően további súlyosító körülményként kérte a bünszövetségben való elkövetést figyelembe venni.

A vagyoneklobzás elrendelése mellett azt hozta fel, hogy a NAV elveszítette jogerősen az I.r. vádlott mögöttes anyagi felelőssége megállapítása iránti pert, ezért nem került behajtásra az adóhátralék senkin. Az elcsalt adó cég működésre való ráfordítása nem akadály a vagyoneklobzás elrendelésének.

Egyéb indítványait is megismételte.

A vádlottak **védője** a felmentésre irányuló fellebbezését az írásbelivel egyező indokokkal tartotta fenn.

Utalt arra, hogy az ítélet indokolási részében több konkrét ellentmondás mutatkozik, amelyek alapján úgy gondolja, hogy az elsőfokú bíróság nem megalapozott döntést hozott. Az ellentmondások közül elsődlegesen kiemelte, hogy a vádlottak bűnösségére vonatkozó ítéleti megállapítás nem történt meg ténylegesen. Az ítélet 8. oldala rögzíti, hogy az I.r. vádlott beismerte a cselekményt, és hivatkozik a 12. és 14. sz. jegyzőkönyvekre, de ez a kijelentés ilyen formában nem került rögzítésre a jegyzőkönyvekben, mert nem hangzott el.

A 12. számú jegyzőkönyv azt tartalmazza az I.r. vádlott nyilatkozataként, hogy „nem tudom megmondani, hogy abban az esetben, ha bevétel engedményezés nem történik meg és az adóhatóság az adótartozást levonja a bevételekből, a bérkifizetés megtörténhetett volna-e, de biztosan meg lehetett volna oldani. Úgy érzem, hogy védekezésre kényszerülök most, bár nyilván nagy felelősséget jelentett ez a cég számára, de a gazdálkodást kellett ennek megfelelően folytatni”. A 14. számú jegyzőkönyv sem tartalmaz ilyet. Az ítélet tehát iratellenes e tekintetben.

További ellentmondás, hogy az I.r. vádlott vezette gazdasági társaság bevételeit azért nem lehetett inkasszálni, mert nem tudott a bevételekről az adóhatóság. Ez valótlan állítás. Az adóhatóság mindkét gazdasági társaság valamennyi bevételeiről tudott, soha nem merült fel, hogy az adóbevallások valótlanok lettek volna. Az adóhatóságnak tudomása volt arról is, hogy az I.r. vádlott által igazgatott gazdasági társaság az adókötelezettségét a II.r. vádlott által vezetett gazdasági társaság által teljesíti. Ez soha nem került megcáfолásra, az ebből levont következtetés tehát téves. Az ítélet szerint az adóhatóság az átirányított árbevételekből eredő eredménytelen inkasszók miatt nem szerzett tudomást arról, hogy van bevétele az I.r. vádlott által irányított gazdasági társaságnak, ez szintén valótlan, a bevallásokban szerepeltették a bevételeiket, az inkasszó sikertelenségéből nem

lehet ilyen következtetésre jutni. Csupán egyetlen végrehajtási cselekmény volt, többször a NAV nem próbálta az adót behajtani. Nem lehet tehát a végrehajtás szándékos megghiúsításáról beszélni. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a végrehajtás megghiúsítását kizárólag végrehajtás alatt álló adókötelezettség vonatkozásában lehetett volna megállapítani. Az I.r. vádlott által irányított gazdasági társaságnál több alkalommal voltak részletfizetési megállapodások, amelyek alatt mindig szünetelt a végrehajtás.

Az adóhatóság részéről megjelent személy a meghallgatása során nyilatkozott arra, hogy nem volt az adóhatóságnak prioritása a követelésekre, amíg nem rendelték el a felszámolást. A gazdasági társaság működése volt veszteséges, a tartozásai maradéktalan kiegyenlítésére nem volt lehetősége. Nem bűncselekményt követtek el a vádlottak, hanem a kintlévőségeiket próbálták behajtani, illetve a beszállítói és bérfizetési kötelezettségeiket teljesítették. Nem prioritálták az adóhatóság felé fennálló kötelezettségek teljesítését, nem elsődlegesen azt fizették, de ez nem bűncselekmény. Senki nem tud olyan jogszabályhelyet megjelölni, ami alapján elsődlegesen az adófizetési kötelezettséget kell teljesíteni. A vádlottak cselekménye arra irányult, hogy a gazdasági társaság működését fenntarthatassák. Ha az adókötelezettséget teljesítették volna, akkor azonnali hatállyal elvágták volna magukat a gazdasági társaság további működési lehetőségétől, mert ez jelentős létszámú munkavállaló bérének a kifizetését veszélyeztette volna.

Nem valósulhat meg a költségvetési csalás akkor, amikor több mint 80 alkalommal teljesített adókifizetést az I.r. vádlott gazdasági társasága nevében a II.r. vádlott által vezetett gazdasági társaság. Ha az adóhatóság vizsgálta volna azt, hogy honnan érkezik ez a befizetés, és nyilatkozattételre felhívta volna az adós gazdasági társaságot, hogy helyette miért más teljesít, akkor erre választ kaphatott volna. Jogszabályi kötelezettsége egyik társaságnak sem volt, hogy bejelentsék, hogy miért más fizeti a 1. Kft. helyett az adót és a 4. Kft. miért más helyett fizet adót. Az nem bűncselekmény, hogy a társaság veszteséges és nem marad pénze adóra.

Polgári peres eljárás folyt I.r. vádlottal szemben, amelyben megállapították, hogy nem történt az irányításban olyan cselekvőség, ami a hitelezői érdekek sérelmét okozta volna. Az ott készült szakvéleményt figyelembe kellett volna venni a büntetőeljárásban is.

Elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában a vádlottak felmentését kérte továbbra is.

I.r. vádlott **az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában** ismételten elmondta, hogy végig ugyanazokat az összegeket követelte a cégen az adóhatóság. Ezekre folyt az inkasszó is. Az adófizetés mértéke meghatározott volt, a bevétel eltitkolása tehát nem merülhetett fel a részükről. A bevételek alapján állapították meg az adókötelezettséget, akkor nem derülhetett ki utólag, hogy el voltak titkolva a bevételek.

Nem ismerte el a szerződéskötés mögöttes szándékát, nem mondott soha ilyet, ez helytelenül szerepel az ítéletben.

II.r. vádlott rámutatott, hogy nem felel meg a valóságnak, miszerint csődbe vitték a 5. Kft-t is. A cég a felhalmozott 4 millió adótartozást kifizette, majd jogutódlással; beolvadással szűnt meg. Az, hogy egy társaság veszteséges lesz, természetesen előfordulhat, de attól még ez nem jelent tartós vagy végleges fizetéseképtelenséget. Csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

Az ítéletábra a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt, teljes körűen felülvizsgálta a Be. 590.§ (1) bekezdése értelmében.

A fentiek szerinti felülbírálat eredményképpen a védelmi fellebbezéseket egyik vádlott tekintetében sem találta alaposnak, az alábbiak szerint.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a - bírói szakba kerülés idején hatályos 1998. évi XIX. számú törvénynek is megfelelő - perrendtartási szabályok szerint folytatta le. Bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

Az iratokból megállapítható, hogy a Fejér Megyei Főügyészség B.4969/2013/10-I. számú vádirata 2015. október 7. napján érkezett a Székesfehérvári Törvényszékre. Az első érdemi tárgyalás időpontja azonban csak egy évvel később; 2016. szeptember 27. napjára lett kitűzve.

A törvényszék ezzel relatív eljárási hibát vétett, amikor 30 napon belül nem tűzte ki az ügyet a legközelebbi hatánapra az akkor hatályos Be. 278.§ (1) és (3) bekezdés szerint. Ez azonban az érdemi felülbírálatot nem gátolta meg.

Átszignálást követően a perbíró 2017. január 23. napjától folyamatosan tárgyalta az ügyet és részletes bizonyítást követően hozott 2018. április 23. napján ügydöntő határozatot. A törvényszék kihallgatta a vádlottakat, az indítványozott tanúkat, beszerezte és ismertette az adóhatósági eljárás és revizori vizsgálat, továbbá a polgári per során keletkezett iratokat - ezen belül a szakértői véleményt -, a felszámolási eljárás adatait. Tárgyalás anyagává tett minden releváns okiratot.

Az elsőfokú bíróság tehát az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat ily módon feltárta, majd egyenként és összességében egyaránt értékelte és helyesen mutatott arra rá, hogy miért nem fogadható el a terheltek védekezése.

I.r. és II.rendű terheltek a cselekménysorozatuk tényeit elismerték, de nem érezték bűnösnek magukat azt hangoztatva, hogy nem ejtették tévedésbe az adóhatóságot az árbevételük tekintetében. Védekezésük lényege szerint az engedményezéssel konstrukcióval a cég működésének biztosítása volt a céljuk, hiszen a bérkifizetések, munkahelyek megtartása, szállítói tartozások rendezése megtörtént, és mindemellett, amikor lehetőség mutatkozott rá, az adótartozás egy részének megfizetésére is sor került. Az adóhatóságra hárították a felelősséget, miszerint nem voltak kellően körültekintőek, ugyanis amellet, hogy volt eset, amikor a 1. Kft. adótartozásának önkéntes befizetése a 4. Kft. bankszámlájáról történt, 1. Kft. adóbevallási adatai utaltak arra, miszerint a gazdasági társaság bevételei nem azonosak az inkasszalható folyószámlán megjelent bevétellel. Az adóhatóság csupán egy alkalommal kísérelte meg a behajtást, egyébként a végrehajtás - fizetéskönnyítési megállapodás miatt - többször is szünetelt, vagyis nem volt mit megghiúsítaniuk.

A 1. Kft. dolgozói tanúvallomásaiban egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy I.r. vádlott még a festékbolt napi bevételét sem engedte sokszor a cég bankszámlájára befizetni, mondván, hogy azon inkasszó van. Az engedményezésről mindenki tudott, annak céljáról is, vagyis arról, hogy ezen a módon tud a gazdasági társaság saját belátása szerint működni anélkül, hogy a bevételét az adótartozásokra elvonják.

Egyebekben a vádlottak saját nyilatkozatai alapján is megállapítható volt a csalárd szándékú megtevesztő magatartás, amely az adófizetés elkerülését, elodázását célozta.

II.r. vádlott részletesen nyilatkozott arról, hogy a 1. Kft. eleve tőkehiányos volt már a megalakulásakor is. Az adótartozás felhalmozása már a kezdetektől nyomon követhető volt. A 2009-es hátralékot nagy nehezen kifizették 2010 elején, elérték a végrehajtási eljárás megszüntetését és nemleges igazolást kaptak az adóhatóságtól. Ezt követően 2 nappal került sor az első kölcsönszerződés megkötésére, mely az ő ötlete volt, mint ahogyan az is, hogy a fedezetként létrejött engedményezési konstrukcióval szabályosan tudják átirányítani a 1. Kft. árbevételét a 4. Kft. bankszámlájára, amit akkor sem fenyeget az inkasszó veszélye, ha ismét megindul a végrehajtás a folyamatosan elmaradó adóbefizetések miatt.

Mindezekből egyenesen vonható le az a következtetés - mint ahogy ezt az elsőfokú bíróság meg is tette -, hogy a vádlottak az adó fedezetének elvonása céljából kötötték meg a kölcsönszerződéseket,

majd azok lejárta után is fenntartották az engedményezést, függetlenül attól, hogy éppen milyen stádiumban volt az adóhatósági eljárás.

Nincsen jelentősége, hogy a NAV tisztában volt az adós gazdasági társaság árbevételének volumenével, illetve pontosan meg tudta állapítani a valódi fizetési kötelezettséget, melynek nem teljesítése folytán csupán egyszer kísérelt meg inkasszót a cég ellen. Nem releváns az sem, hogy tudomással bírt-e az engedményezésről, mivel nem intézkedhetett a másik gazdasági társaság irányában az inkasszálás iránt, hiszen az önkéntes teljesítési kötelezettséggel terhelt 1. Kft. volt, aki adótartozást halmozott fel, nem a 4. Kft.

Az adóhatósági iratokból, továbbá A.A. jogtanácsos tanúvallomásából egyértelműen megállapítható, hogy a NAV 2010. május 20-án ismét végrehajtási eljárást rendelt el (nyomozati irat 98. oldal), és pontosan kimunkálta, hogy a 2010-es, illetve 2011-es években mennyivel több árbevételt engedményezett és irányított át a 1. Kft. a 4. Kft-hez, mint ami a kölcsönszerződések alapján indokolt lett volna (nyomozati irat 588. oldal). Ennek eredménye volt, hogy 2011. november 9-én benyújtotta a felszámolás iránti kérelmet a Kft. fizetésképtelenségét feltételezve. A 1. Kft. képviselője, I.r. vádlott még ezt követően is igyekezett fenntartani azt a látszatot, miszerint van a cégnek fizetési akarata és képessége, mert - a felszámolást késleltetendő - 2012. február 21-én hat hónapra részletfizetési megállapodást kötött a NAV-val, vállalva, hogy közel 67 millió forint adótartozást megfizet. Ennek eredménytelensége után végül 2012. december 14. napjával kezdődött a felszámolás.

Az elkövetés értékének összegszerűsége - a tanú vallomása alapján - helyesen került megállapításra azon logika mentén, hogy a 2011 végéig felhalmozott és lejárt adótartozás, továbbá a 2012. április 20-ig realizált árbevétel összege az okozott vagyoni hátrány. A lejárt tartozás fedezete lett volna ugyanis részben az árbevétel, amennyiben a bankszámlán való inkasszó sikeres lett volna.

A kifejtettekből következik, miszerint minden bizonyíték - a terhelték vallomásai is - abba az irányba mutattak, hogy I.r. vádlott szándékos, fondorlatos adóelkerülő magatartást tanúsított a 1.e Kft. képviselőjében, melyhez II.r. vádlott ötletgazdaként, szerződő üzleti partnerként segítséget nyújtott.

Ugyanazon bizonyítási anyag mellett tehát az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége és az általa megállapított tényállás alappal nem támadható. Ily módon a terhelt a bizonyítékok értékelését sérelmező, felmentésre irányuló fellebbezése sem foghatott helyt.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kis mértékben szorul pontosításra, melyet a másodfokú bíróság büntetőjogi keretdiszpozíciót tartalommal kitöltő megsértett adójogi szabályok megjelölésével a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

- Az adózás rendjéről szóló (elkövetéskor hatályos Art.) **2003. évi XCII. törvény** 6.§ (1) bekezdése szerint adózó az a személy, akinek adókötelezettségét, adófizetési kötelezettségét, adót, költségvetési támogatást megállapító törvény vagy e törvény írja elő.

A 14.§ (1) bekezdés alapján az adózó az adó és a költségvetési támogatás megállapítása, megfizetése (kiutalása) érdekében köteles jogszabályban vagy e törvényben előírt:

a/ bejelentésre, nyilatkozattételre,

b/ adómegállapításra,

c/ bevallásra,

d/ adófizetésre és adóelőleg fizetésére,

e/ bizonylat kiállítására és megőrzésére,

f/ nyilvántartás vezetésére (könyvvizetésre),

g/ adatszolgáltatásra,

h/ adólevonásra, adóbeszedésre,
i/ pénzforgalmi számlanyitásra.

A 31.§ (2) bekezdés értelmében az adóbevallás az adózó azonosításához, az adóalap, a mentességek, a kedvezmények, az adó, a költségvetési támogatás alapja és összege megállapításához szükséges adatokat tartalmazza. Az adózó az önadózással megállapított adóról - ideértve a közvetett vámjogi képviselőnek az importáló helyett a saját nevében teljesített adóbevallását is, az eljárási illetékek kivételével -, továbbá költségvetési támogatásról adónként, költségvetési támogatásonként az erre a célra rendszeresített nyomtatványon adóbevallást tesz. A költségvetési támogatás előlegének, illetve gyakoribb igénybevételenek igénylése nem minősül adóbevallásnak. Az adóhatóság olyan nyomtatványt is rendszeresíthet, amely alkalmas több jogcímen fennálló adókötelezettség, költségvetési támogatásigénylés bevallására, illetve az adókötelezettség bevallása mellett költségvetési támogatás igénylésére.

(2) A munkáltató, a kifizető (ideértve az egyéni vállalkozónak nem minősülő magánszemély munkáltatót is), illetőleg az 52. § (4) bekezdésének l/, p/, r/, s/ és t/ pontjaiban meghatározottak a rájuk vonatkozó bevallási gyakoriságtól függetlenül, havonként, a tárgyhót követő hó 12-éig elektronikus úton bevallást tesznek az adó- és/vagy társadalombiztosítási kötelezettséget eredményező, magánszemélyeknek teljesített kifizetésekkel, juttatásokkal összefüggő valamennyi adóról - kivéve a kamatjövedelem adóról -, járulékokról, illetve a jogszabályban előírt egyéb adatokról.

A 35.§ (1) és (2) bekezdései szerint az adót az e törvényben vagy más törvényben meghatározott esedékességekor az köteles megfizetni, akit arra jogszabály kötelez. A levont adót, adóelőleget annak kell megfizetnie, aki azt levonta. A beszedett adót az adóbeszedésre kötelezett fizeti meg.

(2) Ha az adózó az esedékes adót nem fizette meg és azt tőle nem lehet behajtani, az adó megfizetésére határozattal kötelezhető.

A törvény 2. számú mellékletében írott - az adók, a költségvetési támogatások esedékességéről szóló - szabályok.

- Az általános forgalmi adóról szóló **2007. évi CXXVII. törvény** 2.§ a/ pontja szerint e törvény alapján adót kell fizetni az adóalany által - ilyen minőségében - belföldön és ellenérték fejében teljesített termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása.

Az 55.§ (1) bekezdés alapján az adófizetési kötelezettséget annak a ténynek a bekövetkezése keletkezteti, amellyel az adóztatandó ügylet tényállásszerűen megvalósul (a továbbiakban: teljesítés).

Az 56.§ szerint a fizetendő adót - ha e törvény másként nem rendelkezik - a teljesítéskor kell megállapítani.

A 65.§ értelmében termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása esetében az adó alapja - ha e törvény másként nem rendelkezik - a pénzben kifejezett ellenérték, amelyet a jogosult kap vagy kapnia kell akár a termék beszerzőjétől, szolgáltatás igénybevevőjétől, akár harmadik féltől, ideértve a támogatások bármely olyan formáját is, amely a termék értékesítésének, szolgáltatás nyújtásának árát (díját) közvetlenül befolyásolja.

A 82.§ (1) bekezdés szerint az ÁFA mértéke az adó alapjának 27 százaléka.

- A személyi jövedelemadóról szóló **1995. évi CXVII. törvény** 46.§ (1) bekezdés alapján eltérő rendelkezés hiányában az összevont adóalap adóját, valamint a vállalkozói személyi jövedelemadót - az adóbevallásban/munkáltatói adómegállapításban történő utólagos elszámolással - adóelőlegként kell megfizetni.

A 46.§ (3) bekezdés szerint ha az a bevétel, amelyből az összevont adóalapba tartozó jövedelmet kell megállapítani, kifizetőtől származik - a (4) bekezdésben foglaltak figyelembevételével - az adóelőleget a kifizető állapítja meg (a továbbiakban: adóelőleg-megállapításra kötelezett kifizető).

A 46.§ (6) bekezdés bc/ pont alapján az adóelőleg-megállapításra kötelezett kifizető - a társas vállalkozás, polgári jogi társaság, és a magánszemély a tevékenységében személyesen közreműködő

tag - (az adóelőleg-fizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezések alkalmazásában: adóelőleget megállapító munkáltató) a rendszeresen ismétlődő bevételszerzést (különösen havi/heti bért, munkadíjat, tiszteletdíjat, személyes közreműködés ellenértékét, egyéb juttatást) eredményező jogviszonyban álló magánszemély helyett a megállapított adóelőleget megfizeti, és a magánszeméllyel szembeni követelésként nyilvántartásba veszi.

A 46.§ (8) bekezdés értelmében az adóelőleg-megállapításra kötelezett kifizetőnek - kivéve, ha a (7) bekezdés szerint az adóelőleg megfizetésére a magánszemély köteles - a megállapított adóelőleget a kifizetés (a juttatás) hónapját követő hónap 12. napjáig kell megfizetnie, továbbá az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezése szerint kell bevallania azzal, hogy a rendelkezés alkalmazásában elszámolt adóelőlegként a magánszemély által a befizetésre nyitva álló határidőig megszerzett bevételt terhelő adóelőleg vehető figyelembe. Az államháztartásról szóló törvényben meghatározott kincstári körbe tartozó, adóelőleg-levonásra kötelezett kifizetőnek e kötelezettségeit az államháztartásról szóló törvény és annak felhatalmazása alapján kiadott jogszabály rendelkezéseinek figyelembevételével kell teljesítenie.

- A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló **1997. évi LXXX. törvény** 50.§ (1) bekezdés szerint a foglalkoztató a biztosítottnak a tárgy hónapban kifizetett (juttatott), járulékalapot képező jövedelem alapján köteles az egészségbiztosítási- és munkaerő-piaci járulékot, a nyugdíjjárulékot megállapítani és a biztosítottat terhelő járulékot levonni. A megállapított tárgyhavi járulékot az Art. 31. §-ának (2) bekezdésében és 2. számú mellékletében meghatározottak szerint kell a tárgy hónapot követő hónap 12-éig bevallani, illetőleg megfizetni az állami adóhatóságnak. A megállapított járulékot csökkenteni kell azzal az összeggel, amelyet a foglalkoztató az adott jogviszonnyal összefüggésben a tárgy évre vonatkozó túlfizetés - ideértve a magán-nyugdíjpénztári tagsággal összefüggő túlfizetést is - miatt fizetett vissza a biztosítottnak.

Az ítélet tábla a Be. 593.§ (3) bekezdése szerint a fentiekkel kiegészített, ily módon teljes körűen megalapozott tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mely az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A vádlottak bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék.

Az időbeli hatály tekintetében helyesen foglalt állást a törvényszék, amikor az elbíráláskor hatályos Btk. szabályait alkalmazta, mert az a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja tekintetében kedvezőbb szabályokat tartalmaz. A Btk. 2012. január 1. napjától az adóbevételek károsító bűncselekményt egyébként is a jelenleg hatályos törvénnyel lényegében azonosan költségvetési csalásként szabályozza.

A terhekre megállapított - a Btk. 396.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző és az (5) bekezdés b/ pontja szerint minősülő - különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette nem tipikusan azon elkövetési magatartással valósult meg, amikor az elkövetők hamis tartalmú adóbevallás felhasználásával az adóalap és a fizetendő adó összege tekintetében tévesztik meg az adóhatóságot.

A terheltek a tényállásban ismertetett módon a 1. Kft. teljesítő képessége és fizetési hajlandósága tárgyában ejtették, majd tartották tévedésben az adóhatóságot. Az adóalanynak, illetőleg képviselőjének nemcsak az a kötelezettsége, hogy adóbevallást tegyen jogszabályban számára előírt időközönként, hanem az is, hogy a bevallott adót megfizesse vagy behajtását biztosítsa.

A bűncselekmény jogi tárgya az államháztartás (költségvetés) fiskális *bevételeinek biztosításához* és a költségvetés prudens működéséhez fűződő érdek.

A befizetési kötelezettségek nem korlátozódnak a hatályos törvény szerinti adókra és az adó fogalma alá eső befizetési kötelezettségekre, továbbá vámra, vámtartozás megfizetését szolgáló biztosítékra, nem közösségi adókra és díjakra vonatkozó - jogszabályon alapuló - befizetési kötelezettségekre, hanem annál szélesebb kört ölelnek fel. Ide tartoznak azok a magatartások is, amikor az elkövető a költségvetéssel szemben fennálló egyéb egyoldalú (pl. bírságfizetési), továbbá kontraktuális kötelezettségéből származó befizetési kötelezettségének csalárd módon nem tesz eleget, és ezzel okoz vagyoni hátrányt.

Mindezekon túlmenően a Btk. definiálja a költségvetés fogalmát is: a Btk. 396. § (9) bekezdés a/ pontjában foglalt rendelkezésnek megfelelően költségvetésen az államháztartás alrendszerének költségvetését - ideértve a társadalombiztosítás pénzügyi alapjainak költségvetését és az elkülönített állami pénzalapokat -, a nemzetközi szervezet által vagy nevében kezelt költségvetést, valamint az Európai Unió által vagy nevében kezelt költségvetést, pénzalapokat kell érteni.

A Btk. 396. § (1) bekezdés a/ pontja szerinti cselekmény elkövetési magatartása a tévedésbe ejtés vagy a tévedésben tartás. A *valós tény elhallgatása* akkor tényállásszerű, ha az adott tényt közölni kellene. Az elkövetési magatartások címzettje a Btk. 396. § (1) bekezdés a/ pontban a másik személy, akiben ezek kialakítják a téves tudattartalmat, s ezzel okozati összefüggésben áll majd be a tényállásszerű eredmény.

A törvény a szándékos elkövetést rendeli büntetni, az elkövetői tudattartalomnak ki kell terjednie a Btk. 396. § (1) bekezdés a/ pont esetén a más személy tévedésbe ejtésére (tévedésben tartás, elhallgatás) a költségvetési pénzeszközökre vonatkozó tartalommal. A vagyoni hátrány okozásának előrelátása és az azzal kapcsolatos belenyugvás vagy kívánság is szükséges.

Jelen ügyben azt lehetett megállapítani, hogy az egymással régóta üzleti kapcsolatban együttműködő vádlottak kötöttek két kölcsönszerződést, majd ezek fedezetének biztosítására engedményezési szerződést, amely látszólag legalíssá tette azt a magatartást, miszerint I.r. vádlott által vezetett 1. Kft. árbevétele - később már a kölcsönszerződések lejárta után is - a 4. Kft. bankszámlájára került annak érdekében, hogy azzal az I.r. vádlott irányításának megfelelően szabadon gazdálkodhassanak és az adóhatóság ne tudjon a 2009-től (a cég megalapításától) görgetett adótartozás, illetve annak fedezetét jelentő árbevétel erejéig inkasszót végrehajtani (ítélet 7. oldal). Az I.r. vádlott időről időre intézkedett a helyesen bevallott adó egy részének megfizetéséről és arról is, hogy a bankszámláján maradjon valamennyi pénz, amire végrehajtást vezethet az adóhatóság. Ezzel fenntartotta azt a tévedést, miszerint cégének fennáll a teljesítési szándéka, annak - látszólagos képességei erejéig - eleget tesz. Az adófizetés elodázása érdekében halasztási kérelmet is előterjesztett, átütemezési, felfüggesztési megállapodást kötött az adóhatósággal. A fizetéskönnyítések, a részleges önkéntes teljesítések az időhúzást és a tévedés fenntartását szolgálták, hogy zavartalanul elvonhassa az adótartozás fedezetét, illetve azt saját céljainak megfelelően használja fel.

E részcselekmények mind a megtévesztés körében történtek. A cégé tényleges teljesítőképességét az I.r. vádlott azonban eltitkolta, a kölcsönszerződések és engedményezés tárgyában létrejött megállapodást felhasználva az árbevételét csalárd módon nyomon követhetetlené tette, azaz kivonta a költségvetés felé fennálló befizetési kötelezettsége kielégítése alól (ítélet 12. oldal első bekezdés).

Tekintve, hogy a magyar jogszabályok szerint önadózás van, nem befolyásolja a költségvetési csalás megvalósulását az a tény, miszerint az adóhatóság nyilvánvalóan észlelte, hogy az adós helyett időnként a 4. Kft. teljesít utalást, illetve az adóbevallások értelmében a 1. Kft. jóval magasabb

árbevételt ért el, mint ami fedezetül szolgálna a kétszer 1,5 millió forintos kölcsönökre. Az adóhatóság nem vezethetett inkasszót a 4. Kft. bankszámlájára akkor sem, ha tudván tudta, miszerint az adófizetési kötelezettség kijátszása zajlik az engedményes 4. Kft. - II.r. vádlott - hathatós közreműködésével.

Az üzletszerűség, mint minősítő körülmény megállapítása vitán felül helyes, mert - bár folytatólagos és törvényi egységben lévő cselekményről beszélünk - a rendszeres anyagi haszonszerzés célzata egyértelműen kitűnik. A vádlottak saját vallomásuk szerint is a 1. Kft. javára, a működőképesség, a megélhetést biztosító gazdálkodás fenntartására fordították a visszatartott adó összegét is. A más (jogi) személy részére való haszonszerzés is megalapozza az üzletszerűséget.

A bünszövetségben történő elkövetést a táblabíróság azonban nem látta megállapíthatónak. A bünszövetség a társas bünelkövetési alakzatok egyike, amely legalább két elkövetőt (akár tettesi, akár részesi minőségben) feltételez, megállapításának két konjunktív és egy alternatív feltétele van. Alternatív feltétel vagy bűncselekmények szervezett elkövetése, vagy a szervezett elkövetésben való megállapodás. Konjunktív feltételek mindkét esethez kapcsolódóan, hogy legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, és nem jön létre bünszervezet (negatív feltétel). A szervezettség mindenképpen előzetes, akár kifejezett, akár hallgatólagos megállapodást feltételez, vonatkozhat több ugyanolyan vagy akár különböző bűncselekményekre is, s az elkövetés körülményeiből, a végrehajtás módjából annak bizonyos fokú tervszerűségére kell tudni következtetni (ennek hiányában a bünszövetség nem állapítható meg, BH1999. 8.).

Jelen esetben azonban a szervezettség nem éri el azt a fokot, ami a társas elkövetés e magasabb formáját eléri. A vádlottak évek óta együtt dolgoztak, akkor is, amikor törvényesen folytatták a gazdasági tevékenységüket. Jelen ügyben kötöttek egy kölcsönszerződést, amelyet egyszer megújítottak, majd később enélkül is folytatták az engedményezést. Kifejezett előzetes megállapodás nem volt sem ebben, sem más bűncselekmény elkövetésében és ilyenre nem is került sor.

A jogi minősítés alapjául szolgáló elkövetési érték a be nem fizetett, illetőleg a végrehajtás alól csalárd módon elvont adó összege. Ez esetünkben meghaladja - az alkalmazott Btk. szerinti - az adóbevétel különösen nagymértékű csökkenését megalapozó 50 millió forintos értékhatárt.

Tekintve, hogy a 1. Kft. képviselője és segítője több bevallási időszakon keresztül folytatta az elkövetési magatartást, helyes a folytatólagosság megállapítása is (BH2010.60. I. pont).

Törvényes a fent írtak szerint II.r. vádlott elkövetői minőségének bűnsegédként történt megjelölése is.

A 3/2011. (X. 14.) Büntető jogegységi határozat értelmében a bűnrészes a bűncselekménynek az olyan elkövetője, aki a törvényi tényállás megvalósításában közvetlenül nem vesz részt, ám a tettel szándékegységben jár el, és a törvényi tényállás megvalósítása nélkül is oksági [felbujtás esetében egyenes oksági, bűnsegély esetében concausalis] kapcsolatba hozható a cselekvősege a legalább kísérleti szakba eljutott tettesi cselekménnyel, mégpedig annak befejezettsége előtt. A II.r. vádlott nem lehet tettese a speciális alanyiságot megkövetelő költségvetési csalás büntettének, mivel nem ő képviselte ügyvezetőként a 1. Kft-t. A vagyoni hátrány bekövetkeztében viszont részes, hiszen segítséget nyújtott a szerződések megkötésével és az engedményes szerepének eljátszásával az adóhátralék, illetve arra szolgáló fedezet csalárd elvonásában.

Az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket, de az enyhítő körülmények közül mellőzni kell - a fent írt jogi érvekre figyelemmel - a sértetti közrehatást. Nem enyhítő hatású az sem, hogy a vádlottak a 1. Kft. egyéb fizetési kötelezettségeire fordították az elcsalt adó összegét, mivel ez a gazdálkodó szervezetek képviselőinek törvényi kötelezettsége.

A törvényszék a büntetés kiszabása körében megalapozottan volt figyelemmel az Európai Emberi Jogi Bíróság határozatára, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezménye szövegezésére, - annak is a 6. cikkére - az ésszerű időn belül való eljárás követelményeire. Erre tekintettel is állapította meg a vádlottak vonatkozásában (az enyhítő rendelkezések alkalmazásával) a büntetési tétel alsó határa alatt a szabadságvesztés büntetést.

Az idézett 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkelye szerint, mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a bíróság tisztességesen, ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Magyarország Alaptörvénye is hasonlóképpen rendelkezik a XXVIII. cikkben, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Törvényi kötelessége tehát a bíróságoknak az eljárások ésszerű időn belül való lefolytatása.

Jelen eljárásban azt kell megállapítani, hogy ez a követelmény sérelmet szenvedett, ugyanis majdnem 3 év eltelt bírói szakban és 8 év a bűncselekmények elkövetése óta, amely időtartam nem vonható az „ésszerű idő” kategóriájába, ugyanakkor a vádlottaknak sem róható fel, hiszen nem az ő magatartásuk vezetett az eljárás elhúzódásához.

A táblabíróság osztotta a főügyési indítványban írtakat abban, hogy I.r. és II.r. vádlottak javára megállapítható enyhítő körülmények az elsőfokú eljárásban maximálisan értékelésre kerültek. A törvényszék a 2 évben meghatározott törvényi minimumban szabta ki a szabadságvesztés büntetést a mindkettejükkel szemben az enyhítő szakasz teljes kimerítésével. Bár a II.r. vádlott bűnsegéd, így az ő vonatkozásában helye lehetne kétszeres leszállásnak, a másodfokú bíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy cselekvősége szinte azonos tárgyi súlyú az adóalany törvényes képviselőjeként tettesi minőségben marasztalt I.r. vádlottéval.

Osztotta az ítéletábra azt a törvényszéki álláspontot is, miszerint a büntetlen előéletű, az eljárás hatálya alatt is kifogástalan életvezetésű vádlottak vonatkozásában a végrehajtás felfüggesztése indokolt, mert a büntetési célok megvalósulása ekként is reménytel. A próbaidő maximális időtartamban való meghatározása kifejezi a terhükre rótt bűncselekmény magas tárgyi súlyát.

I.r. és II.r. vádlottak esetében a foglalkozástól eltiltás alkalmazása törvényes, mivel mindketten cégvezetőként vettek részt a bűncselekmény végrehajtásában. A rendelkezés megfogalmazása helyes, mivel megfelel a Btk. 52.§ (1) bekezdés b/ pontjában írott törvényszövegnek.

A pénzbüntetés kiszabását az ítéletábra azonban mellőzte, mivel a terhelt nem saját, személyes haszonszerzésre törekedve valósította meg a gazdálkodás körébe tartozó bűncselekményt. Ezen túlmenően a 25. számú BK vélemény kritériumai szerint I.r. vádlott nem rendelkezik olyan átlagon felüli vagyonnal vagy jövedelemmel, mely az eltartott családtagjai számára figyelemmel megfelelő fedezetet jelentene anélkül, hogy családja megélhetését el ne nehezítené a vagyoni jellegű joghátrány alkalmazása. II.r. vádlott pedig bűnsegédként vett részt a cselekmény elkövetésében, az ő esetében nem merül fel a haszonszerzési célzat, valamint annak szükségessége sem, hogy pénzbüntetéssel kellene hatékonyabban visszatartani a további jogellenes cselekmények elkövetésétől.

A másodfokú bíróság nem látott törvényes indokot arra, hogy vagyonekobbzást alkalmazzon a terheltekkel szemben. A vagyonekobbzásról szóló 69/2008. BK vélemény iránymutatása alapján a vagyonekobbzás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása. A bűncselekmény elkövetéséből származó és az annak elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyongyarapodás összegére rendelhető el vagyonekobbzás.

Nem lehet a vagyonekobbzás alapja a költségvetés felé fennálló követelés kivételével az az összeg, amit a terhelte az őt terhelő jogi kötelezettség ellenére a jogosultnak még nem fizetett meg, de vagyona ennek folytán nem növekedett (BH2016. 162. I.)

A terheltek meg nem cáfoltt vallomásaival szemben, mely szerint az elrejtett adófedezetből a 1. Kft. működési költségét és a dolgozók bérét fizették, nem merült fel eltérő bizonyíték. Nincsen tehát ténybeli alapja annak, hogy ők maguk értek volna el vagyongyarapodást az adóelkerülő magatartással. Ezen túlmenően a 1. Kft.-vel szemben több alkalommal is végrehajtási eljárást folytatott az adóhatóság, majd ezek eredménytelensége folytán felszámolást kezdeményezett vele szemben. A felszámolás alatt álló gazdasági társasággal szemben kétszeres elvonást jelentene, ha a meglévő vagyonból első helyen kielégítendő köztartozásnak megfelelő összeg megfizetését vagyonekobbzás címén is elrendelné a bíróság.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogszabályi hivatkozásai helyesek, szükséges volt azonban a 2018. július 1. napjától hatályos büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény rendelkezései szerinti megjelöléseket átvezetni.

Ennek megfelelően az ítélet jogi indoklását az új jogszabály alkalmazása miatt szükséges módosítani akként, hogy a bíróság a bűnfelelő lefoglalásának megszüntetéséről a Be. 321.§ (6) bekezdése, azok kiadásáról a Be. 321.§ (1) bekezdése, a bűnügyi költségnek a vádlottakra egyetemlegesen történő terheléséről Be. 574.§ (1) és (4) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, azokat a felülbírálat nem érintette.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla a Székesfehérvár Törvényszék 2018. április 23. napján kihirdetett 5.B.64/2015/40. számú ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, pontosítva a vádlottak személyi adatait a Be. 561.§ (2) bekezdés b/ pontjában írtakra figyelemmel.

Győr, 2019. március 7.

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

. Vajda Edit sk.
előadó bíró

. Németh Balázs sk.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Székesfehérvári Törvényszék 2018. április 23. napján kelt 5.B.64/2015/40. számú ítélete I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában a mai napon; 2019. március 7. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. március 7.

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke